

Arrest

nr. 142 634 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 16 juli 2010 houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2008 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 29 september 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2009, bij arrest nr. X verwierp de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 29 oktober 2009 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen de voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 5 februari 2010 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. X.

Inmiddels, op 6 november 2009, diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 10 november 2009 nam de verwerende partij een beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

Op 16 juli 2010 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van verzoeker verwijst naar de asielprocedure die op het moment van indiening van de aanvraag conform art. 9bis nog steeds hangende was bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RW). Deze asielaanvraag werd afgesloten met de beslissing van de RW d.d. 13.10.2009. Een tweede asielaanvraag werd ingediend d.d. 06.11.2009. Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) nam op datum van 10.11.2009 de beslissing ‘weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag’.

De administratie is echter verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedures van betrokkene thans zijn afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Uit zijn dossier blijkt verder dat betrokkene geen rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RW in zijn arrest nr. X d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om er over te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”.

Tot slot poogt betrokkene zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een geboorteakte, maar hier dient opgemerkt te worden dat deze niet aanvaard kan worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens verschaft zoals een identiteitskaart, toon dit document niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. X van 19.05.08). Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij twee beslissingen wenst aan te vechten, met name enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten. Evenwel ontplooit zij geen middelen tegen de tweede bestreden beslissing, zodat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing op het punt waar deze stelt dat er geen enkel identiteitsdocument werd ingediend en waarbij de verwerende partij preciseert dat de eerste asielprocedure werd afgesloten door een arrest van de Raad van 13 oktober 2009 en de tweede asielaanvraag op 10 november 2009 het voorwerp uitmaakte van een beslissing van weigering tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, zodat zij zich niet kan beroepen op de documentaire vrijstelling. De verzoekende partij is van oordeel dat deze handelswijze indruist tegen de bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze verduidelijkt dat uit deze bepaling volgt dat de voorwaarde van het indienen van een identiteitsdocument slechts vereist is op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingezonden.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; (...)”

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. X van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256.)

In casu blijkt dat de verzoekende partij op het moment dat zij haar aanvraag indiende onder de documentaire uitsluitingsvoorwaarde viel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aldus blijkt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet te miskennen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 16 juli 2010 houdende de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2010 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU